

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **K. L. V.**, narozen dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 4. 12. 2019, č. j. OAM-303/LE-BA02-HA10-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2019, č. j. OAM-303/LE-BA02-HA10-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 14a zákona o azylu. Žalovaný především nezjistil řádně skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, konkrétně doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu, neboť mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, a proto napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. Blíže žalobce uvedl, že musí finančně zabezpečovat svoji nemocnou manželku v zemi původu, jejíž léčba stojí cca 10 000 Kč měsíčně, přičemž průměrná měsíční mzda v zemi původu žalobce činí pouze cca 1 400 Kč. Pro žalobce je proto nereálné, aby financoval léčbu své manželky z příjmů v zemi původu. Pokud by žalobce manželce peníze neposílal, nedostalo by se jí odpovídající léčby a mohla by být ohrožena na životě. Žalobce rovněž vyjádřil obavu z návratu do země původu z důvodu existujících dluhů v zemi svého původu, které by rovněž nebyl schopen splatit z místních příjmů. Má rovněž za to, že po návratu by jej vymahači dluhů začali pronásledovat a vyhrožovat mu, žalobce se proto obává o svůj život, přičemž vzhledem k vysoké korupci v zemi původu žalobce je nepravděpodobné, že by mu policejní orgány proti vymahačům pomohly.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal v podrobnostech na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území České republiky, protože zde žalobce nemá legální pobyt. Ve Vietnamu má žalobce dluh ve výši 600 000 000 dongů a má zde nemocnou manželku, jejíž léčba stojí měsíčně 10 000 000 dongů. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu, protože si chce v České republice najít práci, šetřit peníze na léčbu ženy a zaplatit dluhy, které má ve Vietnamu. Během pohovoru bylo zjištěno, že žalobce opustil Vietnam v roce 2012, kdy odjel na základě vydaného pracovního víza na Slovensko a byl tam v letech 2012 až 2016. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ve kterém byl žalobci udělen zákaz pobytu v délce jednoho roku na území Evropské unie. Poté, co žalobci pracovní vízum skončilo a bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, odjel žalobce do České republiky, kde pobýval po celou dobu až do podání žádosti o mezinárodní ochranu (23. 5. 2019) nelegálně. Žalobce v žalobě upozorňuje na strach z vymahačů dluhů, kteří by ho mohli v zemi původu pronásledovat a vyhrožovat mu. K tomu žalovaný uvádí, že v žádosti o mezinárodní ochranu žalobce jako hlavní důvod uvedl skutečnost, že chce v České republice zůstat kvůli legalizaci pobytu, aby zde mohl pracovat, protože má ve Vietnamu nemocnou ženu, které musí posílat peníze na léčbu a rovněž zde má dluhy, které musí splatit. Důvod uváděný žalobcem v průběhu správního řízení, a to legalizace pobytu na území České republiky, nepovažoval žalovaný za relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále rovněž „NSS“). K námitce žalobce týkající se vysoké korupce v zemi původu žalovaný uvádí, že věnoval ve svém rozhodnutí pozornost aktuálním informacím o zemi původu a došel k závěru, že žalobci nehrozí po návratu do země vážné ohrožení života ani nebezpečí pronásledování a může se obrátit o pomoc na státní složky. Nakonec, i kdyby došlo na nezákonné jednání ze strany těchto věřitelů, žalobce by měl v takovém případě možnost a povinnost obrátit se na státní orgány své země původu a žádat nápravu u nich. Žalovaný rovněž podotýká, že v protokolu o výsledku vztahujícímu se k zahájení správního řízení o správním vyhoštění ze dne 23. 5. 2019 žalobce uvedl, že po návratu do Vietnamu mu nehrozí žádný trest ani to, že s ním bude nelidsky zacházeno. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sděluje k tomu žalovaný, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný

je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Dne 7. 6. 2019 během poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu měl žalobce možnost uvést důvody, pro které požádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl také další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce se s podklady rozhodnutí seznámil dne 11. 7. 2019, k ničemu se však nevyjádřil a nic nedoplnil. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z nejaktuálnějších zpráv, které v době vydání napadeného rozhodnutí byly k dispozici. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

4. Při jednání dne 12. 10. 2020 strany setrvaly na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce dále uvedl, že po jeho příchodu na území České republiky mu zemřel otec a matka onemocněla, pročez byla jeho rodinná situace velmi těžká. Rodina si musela vzít další půjčky. Žalobce posílal do Vietnamu peníze na úhradu nákladů léčení matky a manželky. Původní dluh přitom splácen nebyl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Clenské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána dne 29. 5. 2019, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 5. 2019, č. j. KRPS-145125-18/ČJ-2019-010025, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů na dobu 60 dnů za účelem správního vyhoštění. Tím, že pobývá na území České republiky, aniž by vycestoval mimo území, porušil opakovaně právní předpis a maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. Žalobce dne 29. 5. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 7. 6. 2019 poskytl údaje k této žádosti. Uvedl, že pochází z provincie H. D. a ze stejnojmenného města ve Vietnamu. Je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh a bez vyznání. Dorozumí se vietnamsky. Není členem žádné politické strany nebo skupiny, o politiku se nezajímá a nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý a má dvě děti (roč. 1998 a 2003). Jeho žena i děti žijí ve Vietnamu. V České republice je od roku 2016. Dříve pobýval na území Slovenské republiky. Je zdravý a neužívá žádné léky. Jako důvod své žádosti uvedl: „*Jsem ještě*

žadlužený ve Vietnamu, celkem mám dluh 600 000 000 dongů. A mám těžce nemocnou manželku a její léčba činí 10 000 000 dongů měsíčně. Ona podstoupila léčbu někdy v půli loňska. Proto žádám o azyl, abych si našel práci, šetřil peníze, zaplatil dluhy a pomáhal ženě na léčbu.“

9. Při pohovoru dne 7. 6. 2019 uvedl, že důvodem opuštění jeho vlasti byly dluhy a nutnost podporovat rodinu, přičemž práce v zemi původu žalobce nebyla. Do země původu se žalobce od roku 2012, kdy ji opustil, nevrátil. Při odjezdu neměl jakékoliv obtíže, přičemž v zemi původu nebyl nikdy trestně stíháný, ani žádné jiné problémy tam neměl. Zopakoval důvody pro svou žádost, tj. nutnost získání výdělku pro zabezpečení léčby své ženy, přičemž po návratu by neměl peníze na její léčbu a na splácení svých dluhů. Z toho důvodu se obává o svůj život, neboť čeká, že dluhy po něm budou vymáhány mafií. Jemu osobně nikdo nehrozil, ale už to se to mělo stát člena jeho rodiny. Na policii by nic takového nehlásil, neboť to podle něj nemá smysl. Slyšel to tak v komunitě svých krajanů a na sociálních sítích o tom četl. Žádné další důvody neuvedl.
10. Dále je součástí správního spisu (i) závazné stanovisko žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. KRPS-145125/ČJ-2019-010025-ZZC, k možnosti vycestování žalobce do země jeho původu, se závěrem, že vycestování možné je; (ii) zpráva žalovaného „Vietnam Informace OAMP, 31. května 2019“ týkající se bezpečnosti a politické situace v zemi původu žalobce; (iii) zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 1. 2019 za rok 2018, týkající se údajů o zemi původu žalobce.
11. Žalobce se s podklady rozhodnutí mohl seznámit dne 11. 7. 2019. Možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí nevyužil a jejich doplnění nenavrhнул. Rovněž neuvedl jakékoliv nové skutečnosti.
12. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal dne 27. 12. 2019. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a následně posoudil žádost žalobce podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž neshledal jakékoliv skutečnosti, které by naplňovaly podmínky uvedených ustanovení zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany. Zejména ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný vzal v potaz důvody žalobce, pro které opustil zemi svého původu, jakož i situaci, která v ní panuje, přičemž z nich nevyplývalo, že by v daném případě byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Tvzení o nebezpečí ze strany věřitelů považoval žalovaný za účelové, neboť se jedná o hypotetické obavy, přičemž v daném případě se žalobce má možnost obrátit se pro pomoc na příslušné státní orgány země původu. Žalovaný rovněž neshledal jakékoliv skutečnosti svědčící o tom, že návratem žalobce do země původu by došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky.

Posouzení žaloby soudem

13. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

14. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho situaci. Žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, protože v zemi původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy.
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
16. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
17. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
18. Soud uvádí, že tento žalobní bod byl žalobcem formulován obecně. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. V míře obecnosti, se kterou žalobce tento žalobní bod formuloval, soud přitom žádnou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti, které žalobce při svém pohovoru uvedl, a tyto následně podrobil zkoumání, zda jsou relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž žalovaný přezkoumatelným způsobem shledal, že zde nejsou azylově relevantní skutečnosti uváděné žalobcem pro udělení doplňkové ochrany.
19. Jde-li o otázku udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce nesplnil podmínky stanovené v uvedených ustanoveních. Nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, a to především proto, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany je dle žalobce strach z pronásledování ze strany soukromých osob, kterým dluží peníze, resp. snaha o zajištění lepšího výděлку pro snazší splácení dluhů. K tomuto soud odkazuje na § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozící vážnou újmu. Žalobce sice tvrdí, že se obává nelegálních praktik ze strany věřitelů, avšak neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že státní orgány Vietnamu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout mu účinnou ochranu v případě existence hrozby ze strany věřitelů. Navíc i tato obava je v případě žalobce pouze spekulativní, jelikož z jeho výpovědi nevyplývalo, že by on sám, či jeho příbuzní v zemi původu, byli věřiteli vůbec kontaktováni, natož aby jim bylo např. vyhrožováno.

20. Soud v této souvislosti poukazuje judikaturu NSS k otázce pronásledování soukromými osobami. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, dospěl NSS k závěru, formulovaném v právní větě, že „[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V právní větě rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, pak NSS uvedl, že „[o]becné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu brozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.“ V právní větě rozsudku ze dne 21. 12. 2015, č. j. 4 Azs 63/2005-55, pak uvedl, že „[d]ůvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999, o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vybrožování ani neoznámil policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“
21. Citované závěry jsou podle zdejšího soudu obdobně uplatnitelné i ve vztahu k původcům vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto dopadají i na projednávanou věc. Žalobcem uváděné skutečnosti týkající se existence jeho dluhů a obavy z věřitelů nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů poskytnutí doplňkové ochrany. Jestliže žalobce ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné. Námitka je proto nedůvodná.
22. Namítá-li žalobce, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je vážný zdravotní stav jeho manželky, pak ani s touto námitkou nemůže být úspěšný. Z judikatury správních soudů sice vyplývá, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany může být závažný zdravotní stav (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2014, č. j. 63 Az 20/2013-56), respektive zdravotní rizika velmi vysoké úrovně intenzity (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71), avšak důvody pro udělení mezinárodní ochrany u je nutno posuzovat samostatně ve vztahu k žadateli, nikoliv ve vztahu k jeho rodinným příslušníkům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2008, č. j. 4 Azs 244/2006-93). Žalobce přitom netvrdil, že by závažný zdravotní stav měl on sám, a proto nemůže být zdravotní stav jeho manželky sám o sobě relevantní z hlediska posuzování nebezpečí vážné újmy hrozící jemu v případě návratu do země původu. I tento žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. října 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce